

Maria Rosina Jaakkola

Hellehattu hukkui heinikkoon rantatörmien reunalla, kun metsästin Monet'n maisemaa Étretat'ssa. Kaulan koristi auringon piirtämä poltinmerkki päivän patikoinnin palkintona.

Maria Rosina Jaakkola (synt. 1970 Helsingissä), maisema-arkkitehti ja kuvataiteilija.

Olen maalannut ja piirtänyt niin kauan kuin muistan. Rakkaimmat lapsuusmuistoni mummolasta ovat öljyvärintuoksuisia, ja lapsenvahtinani oli usein kynä ja paperi. Ensimmäiset matkaluonnokseni vesivärein tein vuonna 1990, ja ensimmäisen oman näyttelyni pidin vuonna 1994. Sitä ennen olin kuitenkin osallistunut nuortennäyttelyihin ja myös kolmen polven näyttelyihin, kuvantekemisen tarve kun on äitini suvussa periytyvä tauti. Edelleen ihmettelen maailmaa kaikilla aisteilla. Taidan olla ikuinen kokeilija, etsijä ja unelmoija. Uusimpana metodina minua on alkanut kiinnostaa myös liikkuva kuva keinona kertoa tärkeistä asioista, koskettaa, naurattaa ja motivoida toimintaan.

Päädyin kuitenkin "kunnialliseen" ammattiin, joka onneksi tavallaan yhdistää kiinnostukseni luontoon, elinympäristön suunnitteluun ja kuvantekemiseen. Taide on vetänyt puoleensa myös opiskelemaan lisää aika ajoin, taidegrafiikan opintoihin Kuvataideakatemiassa 90-luvulla ja kokeilemaan kuvanveistoa Firenzessä 2000-luvulla. Valmistuttuani Teknillisen korkeakoulun (nyk. Aalto-yliopisto) arkkitehtiosastolta vuonna 1997 olen toiminut maisema-arkkitehtina niin yksityisellä kuin julkisellakin sektorilla, viimeisimpänä virkanani Helsingin kaupunkisuunnitteluviraston ympäristötoimiston päällikkönä vuodesta 2008. Taidetta syntyy työn ohessa lomilla ja vapailla. Olen pitänyt useita näyttelyitä niin kotimaassa kuin myös ulkomailla, viimeisimmän Harvardissa, jossa olin stipendiaattina vuonna 2015.

Voisin kuvata itseäni vaikkapa sanoilla "kolmijalkainen kulttuurin moniottelija". Kuvantekeminen on minulle tärkeä maailmassa olemisen tapa. Toinen on ammatillinen minäni suunnittelijana ja nyttemmin suunnittelun koordinoijana, kolmas jalkani on musiikintekeminen, joka täydentää minut kokonaiseksi. Elämänmittaisen matkani määränpäänä on yhdistää nämä luovalla tavalla. Nämä kolme minääni ovat kietoutuneet yhteen elämäni kudoksessa, ja saavat minut metsästäämään kauneutta ympäri maailmaa.

Kuvataiteessa yritän tavoittaa ohikiitäviä hetkiä, tunnelmia, maiseman avaruutta. Teen tutkimusmatkoja uusin paikkoihin ja maailmoihin kynä ja sivellin kädessä. Kuvalliset matkapäiväkirjani syntyvät aina ulkoilmassa nopein vedoin, ja myös alastoman ihmisvartalon viiva ja liike inspiroi minua. Maisemassa kivet ja kalliot kiehtovat – erityisesti maan ja veden rajapinta, jossa syntyy kohtaamisia tyrskyistä heijastuksiin. Mikä matka tahansa; kävely rantaan, opintomatka puistoja katsomaan tai lomamatka - aina löytyy aikaa sen verran, vartti, puoli tuntia ja paikka istua tai kaide nojata. Vesikuppina toimii juomapullo tai kiveen koloon jäänyt lammikko. Paperille tarttuu tämä hetki, sen tunnelma – ilman, valon ja pinnan väri, veden liike, kallion viiva. Uteliaisuus on vienyt maan ja meren ääriin. Merileijona on nuolaissut varpaasta ja paviaani varastanut eväät. Taivaat ovat täplittyneet rankkasateen yllättäessä Venetsian kaduilla tai ulkosaariston heinikossa – ja pitsittyneet jääkiteistä tunturissa..

Mennyt aika rakentuu näiden matkaskissieni kautta, jotka ovat muistini ja lapseni. Kuvien kertomalla olen läsnä maailmassa, johon minusta jää vain häviävä jälki, tuulen pois pyyhkimä, sateen levittämä, tulen polttama. Niin kuin ennen minua ei minusta ollut mitään, ei jälkeenikään jää minusta mitään. Tämä katoavuus on läpikuultavissa kuvissani, dokumentteina jonkin olemassaoloni hetken aikana ajatelluista ajatuksista, tunnetuista tunteista, otetuista askelista.